

venius), som saa stærkt urgere, at det var vor Pligt at hævde vort Standpunkt som Kulturstat ved ikke at kaste de Opgaver til Side, der saaledes frembyde sig for os. Jeg er selvfølgelig fuldstændig enig med dem deri, vi gøre langt bedre i at anvende vore Penge paa den Maade end til militære Udgifter, thi derved hævde vi vor Ligeberettigelse med andre Stater i Kulturlivet og vor Berettigelse til at være til, paa en bedre og smukkere Maade; men naar man nu beskærer vore Udgifter til disse Formaal saa betydeligt, som Finansudvalget nu har foreslaaet, skal jeg i saa Henseende ikke nægte, at det vilde tiltale mig langt mere, om man i Stedet for at votere Pengene til denne Mission, vilde give dem til den anden Mission, der er foreslaaet nægtet, nemlig til Ekspeditionen til de arktiske Farvande, til Danmarks- og Davidsstrædet. Jeg tror, at det er af større Vigtighed, at vi anvende Pengene der end her, naar der skal vælges mellem disse to Steder. Med Hensyn til selve Ideen at støtte Befolkningen paa den østgrønlandske Kyst ved Hjælp af Missionærer og Købmænd, kan jeg ikke nægte, at jeg ikke kan indse, at det kan være en heldig Maade at gøre det paa. Den højtærede Minister udtalte — det glædede mig at høre det, og jeg takker ham for mit Vedkommende for, at han anerkendte det — at det er Kint, der har stabt det begyndende kommunale Selvforsyning i Grønland. Jeg tør vistnok føje til, at siden Gedes Tid er Kint den Mand, der har gjort mest for Grønland, der har hævet Grønland ved at gøre det kendt for Verden og hævet Befolkningen ved at skabe Institutioner med Formaal at gengive den en Del af den Selvfølelse og Gøen til at styre egne Anliggender, der under Sammenstødet med Civilisationen fuldstændig var gaaet tabt. Jeg forstod, at der i den højtærede Ministers Ord laa en Anerkendelse af Kints Betydning og Virksomhed; og det er glædeligt, navnlig, da det ikke er mere end en Maaned, siden han gik bort, at denne Anerkendelse er bleven ydet her i Tinget, første Gang Grønland blev nærmere omtalt. Det vil ogsaa erindres, at det er korrekt, som den ærede Ordfører udtalte, at det, som Kints Stræben gik ud paa, var at gengive Grønlænderne Evnen til at staa paa egne Ben i Erkendelse af, at fete det ikke, maatte de gaa til Grunde. Nu er det ganske vist, at Danmark, som den ærede Minister ogsaa sagde, kan rose sig af, at være den eneste civiliserede Nation, der har forstaaet at sætte sig i Forbindelse med et Urfolk uden at tilintetgøre det, og der er ikke Spørgsmaal om, at det

vil kunne bevares paa disse Kyster, saa længe vi have dem under vort Herredømme, og da staa som et Vidnesbyrd om, at et Urfolk kan træde i Forhold til Kulturen uden at tilintetgøres; men paa den anden Side maa det ogsaa indrømmes, at Bebyggelsen, Beboelsen af Grønland ved Europæere er en fuldstændig Umulighed, i det Øjeblik Eskimoerne forsvinde; thi de ere de eneste, der kunne tilvejebringe Muligheden for en Tilværelse paa Grønland, i alt Fald i det sydlige Grønland. I det nordlige Grønland stiller Forholdet sig anderledes, da man der kan færdes med Hunde og Slæder, fordi Isen lægger sig fast der; men der er intet europæisk Folk, der kan nedsætte sig paa Grønlands Sydvest, saa vel paa den østlige som vestlige Side, og leve der uden ved Hjælp af Eskimoerne, thi Livet er kun muligt der ved Hjælp af Kajakkten. Naar man nu spørger om, hvorfor Grønlænderne gaa til Grunde, ligger det saa uendeligt nær at søge Grunden i de mange Tillokkelser, som en grønlandsk Købmandsbod kan indeholde; det Bellevnet, som en saadan Bod yder, lokker dem, og bevirker, at de forsumme deres Op-gave, og den er at tilvejebringe Midlerne for deres Eksistens i Kraft af den Tilværelse, Naturen har anvist dem. Men naar Boderne ere der, sælge de alt, hvad de erhverve, da deres Karakter er letindig; det er de fattigste Forhold, og saaledes har jeg som andre lært dem at kende. Det vil ogsaa blive Tilfældet, naar man nu opretter en Missionsstation paa Grønlands Vestkyst, og, hvad Meningen jo er, tillige en Handelsstation, medens Grønlænderne nu nødes til at bevare, hvad de have fanget, saalænge disse Institutioner ikke ere der; thi saa kunne de ikke blive af med det. Alt hvad der hører til for at opholde Livet paa denne Kyst, hvor Naturen intet frembringer, saa de af Sølhunden; den giver dem Spæk til Varme og Lys, Skind til Klæder til sig selv og Familien, samt Skind til deres Kajakkter og Baade. Naar Grønlænderen nu faar Boden ved Siden af, sælger han rasst væk, hvad han tidligere maatte opbevare, fordi han ikke kunde blive af dermed, og naar Tiden kommer, da han skal bruge Skindet og Spækket, har han intet, og saa kommer Ulykken. Der er dog ikke alene det at se hen til. Selve Børnenes Opdragelse lider ogsaa derunder; thi for at kunne eksistere paa denne Kyst, for at kunne blive en dygtig Kajakmand, dygtig til sit Erhverv, skal Drengen lære det fra ganske lille af; thi uden det bliver han aldrig en dygtig Kajakmand og Familjeforsørger. Naar den ærede Minister hentydede til, at Dødelighedsforholdene for saa vidt